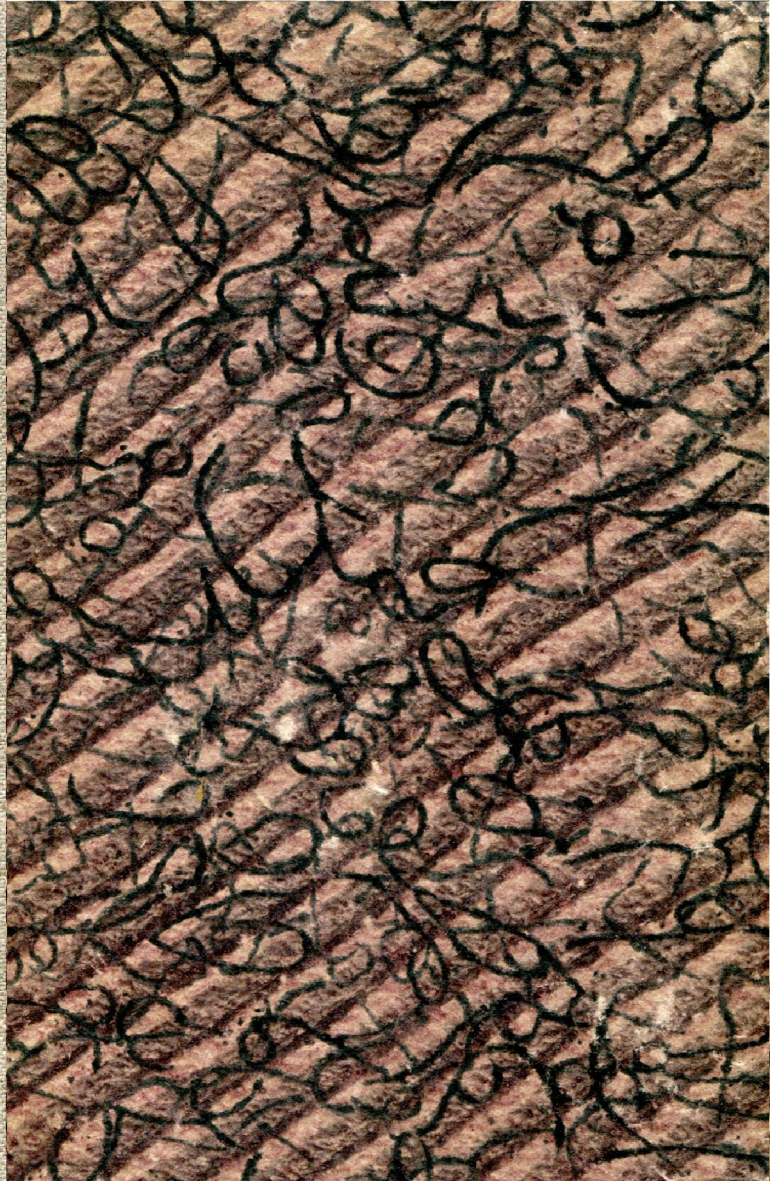

МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО

МАЛИЙ КОБЗАР

І НОВІ ВІРШІ

«ПРОЛЕТАР»

ВИДАВНИЦТВО
ПРОЛЕТАРІЙ

1363
Не выдается на дом.

МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО

МАЛИЙ КОБЗАР

К. О.

І НОВІ ВІРШІ

63295
Б. 13/163
2
1

ВИДАВНИЦТВО «ПРОЛЕТАР»

2582

Бібліографічний опис та шифри для бібліотечних каталогів на цю книгу вміщено в журналі „Літопис Українського Друку“ та „Картковому репертуарі“ Української Книжкової Палати

Надруковано в першій друкарні
Видавництва „П р о л е т а р“
Харків, Пушкинська вул., 40
в кількості 2000 прим.
Упрліт № 185
Зам. № 219
1 9 2 8

ПОЕМА МАЙБУТНЬОГО

Незнані гуркоти найновіших патентів
нечуті цокотіння металів міцних
виблискуючої міди сліпучі плями
горді будови залізних архітектів —
вся моя душа повна змагання
вся сила мого розуму горить у поривах
в прагненнях піниться моя кров —
відчути промінь винайденого сонця.

Зір мій опереджує експрес
вигинає він між камінних схилів
що ховають в собі скарби майбутньої реалізації
через долини перерізані удосконаленими каналами
повз череди вихованого скоту
до блакитних хвиль, де кінчається дикий ґраніт
де починається горда блакить океану
переможена мікроскопічним рухом атомів
подолана безмежним кабелем що таїться на дні.

Зір мій опереджує електричний ток
моя безсонність переборює в мені звіря
моє натхнення звільняє мене від аморфности

моя геніяльність зруйновує спокій обставин.
Я почуваю себе без меж
я почуваю себе надрасовим
і надкультурним
я змагаюсь з безсиллям погасаючих атавіз
я становлюсь майбутнім і сильним
шуми незнані міняться бетоновою музикою
і встає залізна людина
осліплюючим силуетом
на фоні матерії подоланої.

З його очей струїть електрична воля
що ховає в собі надзвичайні прикмети
гори падають під її напруженням
час і простір зливаються в ірреальність
закони природи підпадають впливу
утворюється великий синтез об'єктивности й его-
центризму
апогеї заходу й сходу зливаються в жагучий скок
в інтуїтивнім єднанні
збіглись в неминучій точці
natura naturata й natura naturans.

1918

ПОЕМА ВІДВАГИ

(Poème électrique)

Нічно. Плямить ліхтарна рама.
Ліжко біліє, бо я не сплю.
Стихла промчавшись улична драма.
У-лю-лю.

В засипаючу думку
іскри гірляндних слів.
Я хочу щоб мені приснилась Гренляндія
в бріллянтах безкошмарних снів.

Друзі мої, закрийте енциклопедії й фоліянти!
Друзі мої, з екстазним захватом — вперед!
Хай каскадно блакитяться веранди
і опурпурить всесвіт бред.

Хто скрикнув:— лячно!—?
Скажи матері, що ти не справдив надій!
Бо в її душі стало мрячно
і ти почуєш сміх — мій.

Несвідомими нитками
перетягнувся світ.

Енергія — електричними струмками —
завладала морем —
і згинуть кволі, згинуть комічні, згинуть хорі
в розпаді невикористаних літ.

Я запалив електрику —
друзі мої, ніччю — це для вас!
Я до болота й спання не звикну —
я не можу, не можу спать.

Хто засвітив у млі непевній
смолоскип блискучий, смолоскип з-над стін?
Щоб освітлить дорогу мрії марній,
щоб освітлить красу руїн?

Збігайтесь, збігайтесь, тітани-велетні,
таємними силуетами з усіх сторін!
Бо я засвітив електрику!
Бо я задзвонив у дзвін!

Не бійтесь вісників,
не оглядайтесь, не повертайтесь назад!
На кладовищах, в квітах запоезених смітників
вигинається містичний гад.

Я люблю, я люблю бульварні погляди,
я не подам несміливим руки.
Хто умирає від позиченого голоду?
Хто благає неймовірно: — кинь!— ?

Перейди, перейди роздратовану вулицю,
просто в вічі божевільному глянь.
Хай твій мозок і увага напружаться,
а ти розсмійся і стань!

І коли стане неприв'ітно і холодно —
зайди у міський сад.
Друзі мої, не бійтесь вісників!
Друзі мої, не повертайтесь назад!

І хто злякається несподіваного крику —
той оганьбив існуванням величний час.
Друзі мої, я встав і засвітив електрику —
друзі мої, ніччю — це для вас!

1918.

ЗМАГАННЯ

(Poème synthétique)

Хто сидить над блакитним столиком?
Він.
Огонь звалював бетонні сволоки
і крихкість камінних стін.

Хто станув в пітьмі над чорним кутом,
схиливши до ніг невідомий стяг?
Прийду до нього, стиснувши душу жмутом —
я.

Розсипайся, каменю,
дрібненьким порохом.—
Всі колони з барельєфами зламані,
леви подохли.

Фонтани розлились штучними озерами
під деревами листними отемрених куп.
Червоний дракон пролетів над скверами
і на персах коханки з'явився струп.

Бризнули метеори жемчужними гірляндами
по простору слизькому скляних склепінь

і озвалось небо арабськими фоліантами
і зворухнулась незнана тінь.

Множились думки ротаціонно-опопулярені —
мрії і пляни локалізовані мілiонами бібліотек.
І хтось благав, що всі змагання — марні,
що він до цього звик.

І піднімались мікроби надзвичайними стихіями,
і розтинавсь прокльон — без кінця і без меж:
коли валились будови населені містичними по-
віями,
коли гонокок скочив і крикнув: я бентежний!

Плакали неслухняні постаті у ліхтарних тінях
весна зомліло закінчувала свій ліловий семестр
вулиці задихались в пекельних докотіннях
і мотор викидав поеми в десять тисяч метрів.

Коли ж оглух колос з заплющеними очима
і мріяв про м'якість випещених спин —
фокстер'єр спинився, пирхнув: — це дилема
і сховався між ботинками панн.

Мрії туманились далекими пароплавами
манили і плакали мініятюрністю огоньків,—
але натовпи тиснули всестираючими лавами
і в душах розмережились газони оранжевих сміт-
ників.

Наївно гавкали цуцики
біля стовпів афіш
гіпнотизували електричні гудзики
і замість прани вживали гашіш.

Місяць пролазив стримано
за окреслення темних будов,
фізіономії були смертно скривлені
а на тротуарах була кров.

І ніхто не знав, що це за містерія
і в гарячім пульсі злилися віки
і притулився до землі знищено в сквері я
і всі виходи були заперті на замки.

Іхтіозаври в скажених рухах
мстились за зневажений сон
і були страшно розгнівані епохи
і стежив за порядком полісмен.

1918

ДИМ І ГРЮК

(Poème social)

Ніччю темною — дим
і грюк.
Місто затримтіло. Заворушилось від бетонових
мук
потоком ревуче-злим.

Заторохтіло місто
залізними колесами,
зашипіло від злости
резиновим експресом —
ніччю темною — багровий дим
заволік небо покровом густим.

Струнками лавами, струнками лавами
сила жива
оланцюжена спільною метою,
покриком натхненних душ,
вигуком натхненної волі —
струнками лавами сила жива оланцюжена
спільною метою.

Мчіть на вокзали поки не рушив потяг
не ждіть світанку — замигтить сталь
сонце освітлить інтуїтивні здобутки
спільна воля стихії диктує свій закон
світ захоплений мрією проститутки
отримує матеріяльні форми сон.

Місто розкидає залізні акорди
рукою сміливою стальних шляхів,
коли рушили до центру розворушені народи,
коли високий дах відбиваючись горів.

І зливалися вий в потворні арії
і співала сталь розлютований романс
і засвітились смолоскипно червоні тротуари
і тримтів минулого погасаючий каданс.

Розміреними смілями координованими досяганням
йшли натовпи пожарами до знайомої мети
і зупинивсь індивідуум — на розі — прагнучи к
хання
і загуркотів камінь і придавив: не ти!

Хто, хто ще закоханий в пожари,
у кого серце стискається, спостерігаючи дим?
Місто тримтить під залізними ударами,
місто окутане покровом густим.

І коли настане ранок, і коли розійдуться хмари,
і коли оживе реально геніяльний труп,—

заворушаться в сяйві сліпучі тротуари
і розпадеться безболізно віковічний струп.

Пароплави й експреси, регульовані волею,
розмережать шляхами чорний спрут — централь,
і заквітнуть будови, винайдені координованою
долею,

і закриє філософ книжку і зарішучить: це —
спіраль!

Загуділи всі сили і фрагменти
потоком ревуче-злим
і затримтять бетонові постаменти
і стане над містом дим.

1918

Тов. СОНЦЕ

(Уривки з ревфутпоеми)

I

Розгубилися напередодні великих свят
розірвали люди —
і може ніколи ніколи не простять
ображені груди —
стомлені напередодні залізних свят.

І сказали, що ніхто не винний,
і промовили всім душам і всім серцям —
неминучого руху ніхто не спинить
і ніхто не помітить ям —
і ніхто і ніхто і ніхто
не захоче лягать посеред дороги
і кожний жаліє своє пальто
і кожний обмацує свої ноги.

Не збивайтесь зі шляху —
бо не хочеться думать —
бо ми заплутаємось —
не відходьте не розбігайтесь
всі разом —

душі в спільне змагання —
не збивайтесь, не розходьтесь по манівцях,
бо ми заплутаємось і не зійдемось
і загубим зорю.

Зорі владають
засвічені нами —
зорі в димну ніч
підпалену нами —
загине, хто відірветься—
пропаде, хто втеряє ногу —
не пристане, хто загубить пульс.

І скільки вас блідих і ніжних
що довіряють Сатурну —
хто сполучив з душею сатурновий знак —
околені —
розгублені без мети —
відбилися від шляху —
піддалися гіпнозній силі —
стомились обезуміли без майбутнього.

II

Час злішай —
час не жде —
попадай у ногу
завтрішній день —
не зважай на осторогу —

небо шматтям завішай —
землю гуком утопимо —
дзз-е-ень —
час злішай —
викрив брови строго —
час не жде —
попадай у ногу —
день —
дзень!

1919

ВЕСНА

(Уривки з поезофільми)

I

Скільки вас — що не спитались —
полізли просто в гущу —
і оглядались — чи ніхто не гнався —
і кричали: в пущу! в пущу!
Розставляли батареї на висотах —
наводили біноклі в море —
записували олівцем в блокноті
і думали забути горе —
але сонце сліпило поверхнь —
смужило далекий беріг —
і ніхто не розумів чужої мови —
і боялися — і зачиняли двері.
І скільки вас — і скільки вас у блуку —
на вітрилах чужої волі —
що несуть у далеч муку
і не почувають болю.
Годі — годі — не треба нам —
назустріч незнані птиці —
вітер журить молебнем
і ми в змаганнях криці.

II

Не завжди свято —
свято один лише день.
Не завжди вулиця — є й кімната —
рямці обмежених жмень.
І не раз прорвуться бурі
на порожній майдан —
ще не раз мана одурить
з безліччю ран, —
нічого — приходь — приходь вільно —
ми давно ждем —
виставим груди спільно
щоб опалить вогнем —
щоб опромінить посіяні зерна —
залічити хмурість бров, —
підтримати останню ноту Чичерина
і зникнуть знов.

III

Ще не всі однакові
перед відновленням —
нецікаво заплакані
затурбовані виконанням —
ще не в усіх наперед очі
і на устах прийдешнє —
один ще ласий до борщу —
другий агітує за яєшню.

Ні ще не всі ми варті
і не всі розплутані —
перетинені й безкрилаті —
робітники і трутні —
але усі ми зубаті
і сверблять долоні —
і оглядаємось — і страти —
і без супоні —
але всі ми потрібні
для днів і крови
забрудли задріпані
перед чередою коров —
не ми втворимо ясність
і прийдешність нового слова —
ми підбиті й зламані
зойкаєм під галас промов —
але в очах немає сліз,
і ми — безхвості — веселі,
метрономники по льохах розлізлись
а до нас надходять з сел —
могила наші горби виправить —
ми сьогодні для завтрього —
нас буря ще не раз викривить
і не для нас лагідна ватра.

Так минуло й запалюєш нове
смолоскип готовий —
прийдешнє от-от сплине

і нерв пульс зловить —
годі дряпать нестримно
і щипать задубіле —
сьогодні — ніч в Єрусалим
вибігає автомобіль —
і захопить легенди порох
переплутає нереальне.
Ми ще не виліземо скоро
бензінного астральне.
Не ми пророки й творці
хоч маєм сталеві крила —
і не вилізуть сучасні мерці
з околених могил.

Веснить підтяте свято
відблисками штучних зорь —
хорі хоробрі звірята
пуп'янками здорових спор.
Струнко віймем в мету
схиливши в пошані голову
мрію втіливши золоту
в огнисту неслухняну мову.
На майданах зустрінем сонце
курносою й радісною посмішкою —
заструнять кларнети dolce
оксамитовою стрічкою —
прискочуть спутані коні
зацьковані наївними собаками —

придавлять люди долоні
і зникнуть багрові знаки.

Хто ще суворий і щирий
звернеться з розплавленим привітом
бажаючи обмінять сокири
виправдуючи розтіпаним звітом —
горбатим профілем не вдасться
затулити красу картоплі —
і почнуть тумани над бруком слаться
і канали, і степи затоплять.
Затулять над мисом бурьним
затоку маленької надії —
глумливо над талановитим дурнем
повиснуть зелені змії.

На Хрещатику фляміпго рожеві
і ще веселе плакатах —
плакали, плакали тіні — «де ви?» —
в кімнатах — в сірих кімнатах.
Але в місті не вистачило вуглю
гомін і ремство на базарі —
довелось викулити не одну кулю
вздовж по тротуару.
На майданах натхненні гіпси
і на кожному розі бутони
уява заквітчує еліпси
і оязичує уявні дзвони —
сіпайте, сіпайте за верьовку

тягніть осмолені канати
назустріч нічному вовкові —
викиньте багрові набати
поцілуйте губами невмілими
весну і вітер з-за каменю
об упругий стовп автомобілями —
зваліть кучу зламаного
нагородіть такого страшного
і потім при нічному світлі
зобачимо труп званого бога
що в нього кістки зотлілі.
Банани й змійні ліани
загородять шматками небо —
відіб'ється сонце скляно
і може без потреби.

Засуджено — засуджено не проснуться
не проснуться весною —
зів'януть зсохнуться пригнуться
не помірявшись зі мною —
уже став цілий світ на герць —
уже чи подолаю чи не подолаю —
але я буду останній мрець
на моєму трупі — знаю
стане і блисне сталевим луком
і спростує стрілу в світило —
і завоює суходоли звуком
і морські води — крилами.

Засуджено — засуджено вмерти —
бо неможна жити на-двоє —
бо неможна половини зітерти
бо ще шелестить хвоя —
і не для вас — не для вас — сучасних —
потвори в краси жадобі —
під гуркіт руїн прекрасних
поемний і тривкий чобіт!

IV

Сонце нечутними набоями
стискує — ранить —
пестить ніжними болями
кольорові майдани —
іскрить на зеленому листі
в грудях міліонами гуків
і капають блиски огнисті
і простягають руки.
Аероплани над містом в небі
розкидають палкі відозви —
останній ступити треба —
каплю найгустішої крови —
і завоюєм шовкові ниви
стіни світового міста —
тріпочуть на вітрі гриви
гуляє весняний гість.

V

Виплив тітан з моря
виткнув велетенську спину —
заколихалась хвиля —
прапорами обвішав мапу
землетрусом скинув суходоли
знизав плечима Урал
розкочується здвигами міцними —
і змішав простір шквал.
Вискочила спінена буря
розтали сніги на спинах —
розлилося весняне море
по селах і по містах.

Викиньте вуха на тротуари
згодьтесь умерти в юрбі —
ще не одну зродить хмару
рішучий і останній бій.
Як гарно — як гарно під хмарами
метнуться метушливі пасма —
не зустрінеш людей парами
і вулиці здушить спазма —
поете — зуби зціпи —
кресало обіскри підковою —
огневу вогкість пий
і не виказуй тримтіння нікому —
душу свою з'єднай
закликом весняного бою

не попадеш у рай
і зміцниш силу гною —
хай живе цілющий гній
що родить довічне в віках —
назустріч бадьорій весні
у блідих з крапками квітках —
не сплете доля вінок
руйнуючи чорний мур —
ще один сталевий крок
і ти далеко від бурь.

VI

Глибоко западають вибухи —
важких гармат не забуть.
Відпадають колишні примхи
коли глянеш на дальшу путь.
Будуть з-заду пожарні фони
і куряви степових шляхів
зникатиме мережка зони
під оркестру фабричних гудків.
Буде з-заду зірваний міст
і хрести забутих могил
руїни попалених гнізд
золото згорілих хвиль.
Глибоко западають лоскоти
кулеметів наївний спів —
все минуле заснуло покотом

і розтанув колишній гнів.
Глибоко западають вибухи —
важких гармат не забуть —
і зворухнеться у серці глибоко
сонцевесняна путь.

1919

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

(Уривки)

І

Палає обрій за спиною
зникли пілігріми з ціпками
згоріли стежки до храмів краси.
А ми вийшли
з огню
і за нас
майбутнє.
Мрія кривава
спрагнута в віках —
обійшли нас ручаї крови!
Смердить повітря
мясо вібрує в корчах —
ми
сучасні
стискуєм руки —
спомин титанів у наших серцях!
Обрій палає!
Жар б'є!

Закуті в броню сьогоднього —
ми поети завтрього!
Палає обрій
тримтять тіні від нас!
Від огню в нервах
світиться земля!
Все впало —
ми сами —
всі гуки й тримтіння
на землі й під землею
вдарьте на нас!
Міліонами!
Ляскаючих!
Лун!
Сурми й звірячий рев —
сколихніть серце зовнішнього
щоб втамувать душу поета!
За спиною
палає!
О!
Який рідний!
Холод прийдешнього!
Перед нас!

II

Дякую моя мати —
ти знала що породиш мене.

Дякую вам мої предки —
аж до звірів —
ви без імен.
Дякую минувшині —
я від неї.
Дякую темряві минулого —
віки досьогодні —
ви в мені для прийдешнього.
Ви в мені всі
мільонами атомів і ниток —
мільярдне павутиння
в огні рубінах і сріблі —
ви в мені всі для завтрього.
Дякую тобі — сьогодне —
за сонце й хвилину —
за соки —
женщини —
для майбутнього —
дякую.

III

Поети —
зводьте —
повстання стяг!
Творці —
не оглядайтесь назад!
Підпаліть —
серце —

вогнем вічности —
щоб збагнуть глибину сучасного!
Поети —
годі дивитись на себе —
дивіться на свою тінь у горах!
Всі краї відкриті —
не прагніть до нових америк!
І замість Нової Біблії
робіть
подвійну бухгальтерію —
зробіть з Подвійної Бухгальтерії біблію!
Не ганяйтесь за переплигуваннями —
не перескочите.
Проти всіх —
що хочуть —
на шию начепить нове ярмо —
Зводьте!
Прапор!
Повстання!
Поети!

IV

Ми взяли патент від історії
на залізо —
бетон —
сталь —
бензін.
Нашою силою світить електрика на вулицях

в повітрі вібрації радіо-хвиль.
Нашими мозками гуде рух.
До нас —
звернені —
палаючі обличчя.
Наші помилки прекрасні
і прекрасний кожний наш рух.
Ім'я наше — безліч!
Сурми!
Наші!
В віках!

1920

СУЧАСНІ

Сучасні —
натхненні й жорстокі —
ви —
з язиком полум'я
на голові —
з завзяттям саможертви
для майбутнього —
нахабні пророки
і конквістадори —
могутні лірики
континентів —
а одночасно
заскорузлі вузьколобці
й нудні сектанти —
ви — сучасні —
що по секрету
смокчете спирт з пляшки
і ховаєте свою людину
для майбутнього —
разом зі мною
краї

кратера
що розливає лаву
днів нових
майбутніх
на цілий світ.
І коли для майбутнього
не треба щирости —
то це все так.
Але жвавість мозку —
бездумність
і молодість —
теж велика
річ.
Пройдуть дні —
розклякнуть пальці —
гуркне рушниця
на підлоги цемент —
пройдуть потяги
навантажені вуглем —
тоді покличете нас —
всіх
хто розсунув лоба
щоб вмістити глиби
безпросторового думання —
вартого велетенських
днів.

1921

ПОЕТИ МЕЖІ

Пишіть швидче —
хай кожна хвиля часу
хилить до бруку вас.
Пишіть більше —
хай кожна хвиля часу
витягає з вас свою частку.
Крешіть кремінь —
наше життя ділинні гори.
Одвалюйте свою частку —
хай стукотить молот.
Вдірюйте динаміт—
хай одскакують глиби в огні!
Працюйте — товариші —
ви поети великих днів.
Не лийте води — виливайте воду —
не бійтесь — огонь сильніший.
Більше пишіть —
швидше пишіть — товариші —
ви поети межі!

1921

МИ ПЕРЕМОГЛИ

М'язами — міцні як криця —
кров'ю — сильна як смола —
з'єднали ми — боролись блискавицями —
рух мети.

З-під землі —
рудами —
землю давили ми —
порепалась земля.

З громом —
пожарами —
вискочили ми —
захопили.

Звалили колони
будови віковічної —
вчора
ми
перемогли.

Разом — суцільні —
м'язами —

кров'ю —
стоїмо сьогодні.

Стиснемо руки —
всі — всі —
градус за градусом —
іскрою — вогнем —
серця й мозку
рух —
всім! всім!

1921

ПІСНЯ

Одвихрив вихор —
ураган мільйонсилий пройшов —
на загони по кілька десятків душ
розбились ми.
З лопатами й ріжним струментом
край стін гранітових
динамітом продірених —
стали ми.
Гудки — гудки —
дим — дим —
під горою в кам'яниці бетоновій
запалили залізну люльку.
Іскри — іскри —
жар червоний разом із чорним димом
натопили сьогодні в печі —
ой же й натопили гірняки!
Пісня між камінних щілин
на відпочинок
— ой вихрив вихор
— ой гудів ураган
— бурею напирали

— ходою одноступною ніг
— а зараз групами риєм і викидаєм
— і палим люльки
— ой вихрив вихор
— ой гудів ураган!

1921

ІНДУСТРІЯ

Небо не дметься хмар злотом
як раніш повне пихи —
небо обікрадене пілотом
продинамітено гір льохи.
Цебро за цебром велики цебра
з землі скарби цебро за цебром
не гнуться над водою бліді верби
як завод свої труби встромить.
Скиба за скибою земна кора
руді роззівляє нетра
планета не пускає з свого двора —
зачини на космос двері!
Перший шар справа лопат
далі крізь верстви током
і не нам жолуді збирать
ненароком.

1921

НЕП

Неп
поруділим прапором
трипотить
і з льоху вихоплюється з плачем
і квилить захльобуючись
осіннім дощем
в струмені мокрого тротуару
і над входом кавказька душа
зі зброєю пече шашлик

МОЛОДОЙ ЧОЛОВИК

а навіщо ж становиться
біля золотих воріт
а він гріт —
а де ж городовик?
А ліхтар горить
а під ліхтарем картина висить
а на картині намальовано
як кавказька душа
пече шашлик
харроший шашлик.

1922

ПРОМОВА

на урочистому публічному засіданні ювілейного комітету з приводу 10-річчя літературної діяльности Михайля Семенка.

Голова

Слово має
тов.
Михайль Семенко.

На трибуні Михайль Семенко

Коли Уот Уітмен вмер
(1892)
народивсь
я.
Дев'ять років плутавсь
харкавсь
плювавсь
в канатах віків минулих
але вже з першого року
повітря майбутнього ковтнув
(Кверо-Футуризм, 1914).

Легче 3-м верблюдам
з теличкою
в $^1/_8$ вушка голки
пролізти
ніж футуристові крізь укр. літературу до своїх
продертись.

Я протяг вас
через всі нетри й
усіма головними вулицями столиць.
Що ж ви —
будете топтатися й далі
як отара
овець?
У кошарі
ви
спільним фронтом —
може овечою революцією
виженете мене — чужоземця?
Ниткою мови
замкнули мене —
ви —
що ж ви думали:
я спущусь?
Рветься нитка —
падають межі —
де ж
ваша сила?
Фікція одна.

Голос з місця

Геть з «Музагету»!
Додому — в «Коммунист»!

Михайль Семенко

Для того щоб об'єктивно
зробити оцінку сучасній
укрлітературі —
треба додати мені від регламенту
ще зайвих $1\frac{1}{2}$ хвилини.

Представник укркнигарів з місця

Зараз буде палити кобзаря!
Пожа-ар!

Михайль Семенко

Де степи розлогі — де
тирса бубонить — де Дніпро
кручі крутить ревучі?

Голос з місця

І звідки
отака напасть
на нашу Полтавщину!

Михайль Семенко

Все скушано.
Кверофутуризм поїв.
Апетит — нічого сказать.

Головне — спеціяльно-замовлений
шлунок.

Голова

Прошу товариша не забувати, що Вам залишилося говорити лише 6 год. і $3^1/_2$ хвилини.

Михайль Семенко

Не шутка й не жарт
футуризм
як бачите.
Без ніг молодий ліс
(це мій власний афорізм)—
та до чого й ноги
коли бракує голови?
Поки навчились протинки чи там коми розмі-
щати —
гульк —
а воно вже й касуються знаки препинанія...
Це ведене де все ве
те ке же ке ре ке
кре те ке.

Голова

Прошу без зрозумілих слів.

Михайль Семенко

Нічого не зробите.
Було важче —

й за вушко доводилося витягати чобіт.
Тепер до побачення —
дай боже здибатися на тім світі.

(гучні оплески)

1922

МЕРИДІАН

Тирсу Петрівському

I

О куле земна
куле земна —
прекрасна ти й велика
як останній поет на тобі—
я.

О куле земна
куле земна —
прекрасна ти й могутня
і хоч на нещастя й поет я
але не буду римою
думати я
не буду слинити твої
континенти й
моря.

О куле земна
куле земна —
може замість морів

Т6 13763

крицьний гамак вкриє тебе
щезне навік
сучасний корабель
а замість материків
буде суцільне залізо!
о що ж!
не загину знак!
все ж наша вітчизна
куля земна
і тобі таки справді співає
останню пісню
останній на тобі поет —
неб-то я —
лірик океанів і континентів —
о куле земна —
куле земна моя!

II

Екватор і меридіани
полярні кола й тропики
всі ці уявні лінії
і радіанти —
слухайте поети езопики
і ви академики комедіанти!
В ті часи коли ви
будете абстраговані й уявні
меридіанні знаки
градуси

по залізній підлозі землі
проведуть інженери справжніми.
Замість кордонів між державами
кулю земну розподілено буде
паралелями й меридіанами!
Хто ж винен —
чи я —
чи куля земна —
що син батьків не народжених
малює майбутнього панорами
сидючи тут з вами —
і крутиться
і сіпається
плює
і плаче
і смішить людей
блукає й питається —
де я?
і таки добре знає
він не злий і
усміхається:
де ж пак?
у Київві.

1922

ЗІГНУТА ПОСТАТЬ ХИНЦЯ

Зігнута постать хинця на тлі снігової куряви
на обвітрених схилах знеможених гір —
блідо-синьому вітру гостинно-похмурому
не вірь!
Я мислю про вас невідомі й непотрібні нікому
струпи —
про вас — живими — гадають може лиш десь за
далеким Чіфу —
ви розумієте? — Ви — тільки мізерні замерзлі
трупи
що рухались вулицями оглядаючись — ніколи не
чувши про пиху.
А ще я мислю про вас незамерзлих — брудних
і численних —
біля рідного моря — в долинах — край гір — вер-
ховин —
великих в майбутнім — таємничою долею благо-
словенних —
що віллють у життя довічне — наш загин.

1916

ЩЕ РАЗ

Ще придушіть раз —
не вивернеться.
Потім без зайвих фраз —
треба виспаться.
А вранці — на мороз!
скляного повітря в легені!
Витиснеться з грудей погроза
і зміцнішають стегна.
Пийте холодну воду!
Одностайний і рівний віддих!
Прийде назустріч хто сміливий з роду
але не чекайте що повернуться звідти!

1920

АВІЯТОРАМ

Я вітаю вас — молоді авіятори —
і тепло стискую руки.
Зсунувся штучний екватор —
в мого порога виріс бамбук.
Я освітлюю блиском серця бензінного
шум пропеллера й шкіряне кепі —
руште все огорожене незмінно —
інтернаціональте степ!

1918

МАЙБУТНЄ

Зве мене до сталевих окреслів і бетонних мостів —
до ланцюжних перил і камінних барикад.
Прийме мене в свою пащу беззлобий байдужий
гнів
і стане доля безсило круг — спаяний — розмикать.
І чорні димарі розмалювали небо пекельним змі-
стом
принадним лісом підкреслюють краєвид.
Ритмічні птиці розсипаючи сліпучу сталь над
містом
бажають ефір позбавлений метафізики розломить.
Звуть мене залізні гамори і безугавні гомони
великих натовпів що рухають під бетоновим за-
хистом.
Звуть мене поеми де не хвилюють душу спомини
де всі інтереси й заміри перетинулися навхрест.

1918

Я

Я — жертва погасаючого світу.
Я — поранений звір.
Можливо, що прибув на ‘ероліті
і кинув довкола зневажливий зір.

Дух мій в захопленні можливостей футурних
і в крові — безліч архаїчних атавіз.
Я — в пестіні хмарок пурпурних.
Я — скрізь.

Я ховаю в собі всі горіння й інстинкти —
я — синтеза поетів і мрій.
Я пережив усі конфлікти
і дивний на мені стрій.

І коли встануть всі звірі й люди —
і коли кинуться всі предки й вороги —
я розстібну свої закривавлені груди
і покажу — скільки в мене снаги!

І побачать міць синтетичну й могутню
і попрохають крови на плями й сліди —

я віддам всю свою силу за хвилю незабутню —
я — вічний, сміливий і молодий!

І так скінчиться боротьба стосила
і ледве потушать мої хвилі віки.
Я припаду до ніг женщини і скажу їй:— Мила—
дай мені відкусити шматочок твоєї заголеної
руки!

1918

СУПРЕ - ПОЕЗІЯ

скумбрія
синій хинець корзиною
прожектор беріг
морська капуста
динею
густо

1917

БУДИНКИ

Будинки просвічують наскрізь
осіннім вечором
вібрують мережевом фіранок
холонуть розкиданими шухлядками
світять захованим життям.

1918

КУБО - ПОЕЗІЯ

блимно і крапно
блиск лініями
тримтіння фігурами
сунуть
лізуть
повзуть
пересовуються
симетричність
німих пересовувань
обганяннями
міняться рухах
безшумними серіями
міняться силуетами
таємничими вогниками
вирізують окреслами
вигнутими тіннями
засліплюючими рисами
диференційована геометрія
химерних кутів і будов

1918

ФУТУРО - ПОЕЗІЯ

Безумить грюками
розривається металь
скрипить ріже сталь
брязкотах руйнуї
верескливість машинить
лоскіт авто
співають шини
сіренить зойкність
похапливить тупотіння
незримлять крила
тріпоті
гамір залізних експериментів

1918

ФУТУРО - ПОЕЗІЯ

Сталевим рухом
— Захват
— Стремління
Промчав сірим бензіновим духом
Залишив тримтіння
— Хуткість
Увага
Велетень —
Лі-лі-пут —
Господар міста
Світу інженер

1918

ФУТУРО - ПОЕЗІЯ

Трикнуло — зойкнуло —
безпідставно —
— розгублено...
Схопилася.
Хе, всміхнулась!
Хрустнуло в животі.
Звір!

Розкорокошили спогади
зблідли запитаннями.
Одвернулась од світла —
заховаться.
Ждуть —
хтось прийде ще.

Вирхнули, спитали жінку.
І заплакала жінка —
несподівано
— розгублено
розшнуровуючи сукню.
І промовила якусь цифру.
Так падав світ.

1918

АТЛЯНТІДА

Вабить мене в краї незнані далекі
в царство ледяних шпилів і червоної міди —
через плечі віків озирнулась до мене Ревека
душу пестять образи Атлянтіди.
Ваблять мене підземні печери ґроти
оази пустель безлюдних
екваторіяльний промінь злотний
мій дух остудить.

1914

ЗАСНУЛІСТЬ

Я дивлюсь на зелені спини
на півтіні півсвітлі міжгірь
на похмурість і димність далекого міста
над бухтою —
застиглі військові пароходи
міноноски в тонучих лініях
іноді ховаються в пасмах —
заснулість бухти в туманах —
з-за гір
з-за спин широких
могутньою силою повзуть
з прекрасного моря дикими берегами.

1915

ОСІНЬ МІЖ ГІР

Пустіє між гір
і щовечірньо осінь ходить над бухтою
зорі холонуть—
звідки—звідки ти —вітре холодний?
Звідки твій шепіт—шепіт і свист?
Я чую твої ручаї —
я бачу твої барви
в душі моїй невідомости пісня —
пісня суму вітра між гір —
над бухтою синьою з хвилею
ночами холодіють зорі —
пустіє між гір.

1915

ЗАКЛИК

Я не можу відсунути одважливо
моїх бентежних жадань.
Хто—хто на мене гляне зневажливо—
свідок ганебних упадань?
Хто—хто зрозуміє прагнéння
і душі катакомбну журбу?
Я не давав завчасно попереджéння
і не виявляв злобу.
До пестощів серце звикло—
і скільки виникло вулканічних гір!
Ах мені дуже—дуже прикро
що усувається світовий ефір.
Що було ясним—стає несталим і чорним—
не вдовольнить уже спокій юрби.
Я не хочу буть лагідним і апріорним
не ухиляюся від борьби.
Гей підходьте—чемпіони і королі—
всі—всі—що визнані за геніїв!
...Як порожньо—порожньо на землі...
Мені набридли поети натхненні.

1917

ТУГА

Ах—розумієте—нудьга наринула
що я не такий як всі.
Ночі опошлені доля кинула
у парку з серцем наодинці.

Я почував як мати плакала
у ночі блакитних зім.
Тоді душа моя самотно капала —
кому про смуток я розповім?

Ах — розумієте — доля закинула
мене не в красний Рим.
Нудьга — нудьга на серце ринула
потоком смертельно злим.

Може в житті я встигну кинути
лише витиск в вогкій росі.
Ах—розумієте—не кине серце тиснути
бо я не такий як всі...

1916

КОНДУКТОР

Багнеться бути
кондуктором на товарному потязі
в похмуру ніч
темну ніч
осінню дощову
сидіти на тормозі
у кожусі
зігнувшись і скупчившись
дивитись у прірву рухливу

Про дні що минули
що в серці зосталися
ясними плямами
про образи згадні
заснулі у грудях на-віки
на-віки
мріять
мріять
вдивляючись в сутінь.

1916

БУЛО БІЛЯ МОРЯ ВЕСЕЛО

Було біля моря весело
цокотіли камінці.
Так легко гнулись весла
у міцній руці.

Дратись на скелю струмлену
у вогкий чагарник.
Вдивлятись у даль отруєну
де острів зник.

Почуватись маленьким хлопчиком
бігать — радіть — мов у сні.
Жити б так і ночі і
дні!

1917

ВІТЕР ОБСКРІБУЄ СПИНИ ГІР

Вітер обскрібує спини гір.
Вітер забиває віддих.
Вітер нас зблідлих
оскелює — хижий звір.

Вітер осклянив будинки.
Вітер серце проймив.
Вітер став навшпиньки
і нас забив.

Вітре — замкнув мені дух ти!
Обкрижанив ограду...
Розсипав між нами зраду...
Вітер окайданив бухту... —

1916

АСКОЛЬД

Цілий день в піднесенім настрої
штучних рухах на блідім обличчю
...Цілий день хтось плакав що немає зброї —
не докличусь — — —
на Аскольд хочу — вічно-далекий — вічно-
самотній
слухати зойки на диких щовбах
...В штучних рухах на блідім обличчю...
Чекай на мене — я покличу...
...Аскольд...
Аскольд...
Аскольд...

Тане
тане в тумані
самотній острів

1916

ТРАМП

В моїй душі стільки болів і ран роз'ятрених
як на Хрещатику електричних ламп.
І навіщо для мене стільки вигуків отеатрених
коли для вас до кінця і завжди я — трамп!

І навіщо ваші погляди і призирство і рецензії
коли я очікую на барабани з ваших шкір!
Ах — ви ж спостерігли вже що я не потрібую
пенсії
і цілком у іншу сторону направив трамп свій
зір.

1917

ПТАШИНИЙ ОСТРІВ

Сонцем затамовую свій біль.
Справді я становлюся гострий
як Рене Гіль.
Поїду на Пташиний Острів!

Об камінь човен обіпре хинець.
Боже — а як же злізти
коли зупинесь?
Гей змієкосий — куди завіз ти!

Море втеряло щось найдорожче.
Два дні ревіло казилось благало
корчилось.
Замало! замало! замало!

Треба вище — й по-всьому!
Як я — без сумління —
до грому!
Поставте мені трампліна!

1917

ТУГА

«У мене мовчазний настрій» —
жартуючи в ухо шептала —
коли я блукав по Іматрі. —
Невизначеність стала.

Лірика — лірика — лірика.
Світ у мої струни дзвоне.
Не поборю в собі звіря
вбираючи мудрість Сорбони.

Може це все тільки для рими.
Взагалі я приймаю ваші закиди.
Я вас люблю і зву дорогими —
я вас люблю на сході — на заході.

Згоджуюсь — я не великий майстер.
Доле — моїх здібностей позбав — позбав!
«У мене мовчазний настрій» —
не жартуючи тй шептав.

1917

ОРІОН

Люблю нюхати осінь.
Люблю вдихати осінню прану.
Зелену пляму хутко зносить
садок що тріпотить за-рана.

А вночі темінь і прагнеться загину.
Душу мою візьміть за пару корон!
...Весело—весело—як вітер гоне в спину
А з-за гори виткнеться Оріон!

1917

ЗАПЛЕТИ КОСУ МІЦНІШ

Я на страждання тебе веду —
на повільне згорання.
Вибухнемо на прощання —
так написано на роду.
І може в світі не бачив ніхто
боліда за наш бучніш. —
Заплети косу міцніш —
застебни пальто...

1917

НАД РЕЙДОМ

Бухта зачовнена й жвава.
Катери воду січуть.
Чуть
як стогнуть сірени і давлять.

Шумують ґвинти у вирах.
Бухта ворушиться прудко.
Хутко
підіймуть над рейдом сокири.

1917

ТУМАН ВИПЛИВАВ

(Містерія)

Обізвалися струни легеньким гомоном
усміхнулися струни потухшими болями.
Ще тріпався звук — але був уже хорий і сто-
млений —
нерви тримтіли нитками голими.
Туман випливав з-за гір моторошних
багровість заходу офонив в пекельну містерію
никли дерева мізерно позгиналися постаті —
Бурі, Великій, Таємній Бурі відчиняйте двері!

1917

ПАТАГОНІЯ

Я не умру від смерти —
я умру від життя.
Умиратиму — життя буде мерти —
не маятиме стяг.
Я молодим — молодим умру —
бо не стану ніколи старим.
Залиш — залиш траурну гру —
розсип похоронні рими.
Я умру — умру в Патагонії дикій —
бо належу вогню й землі.
Рідні мої — я не чутиму ваших криків —
я — нічний — поет світових слів.
Я умру в хвилю коли природа стихне
чекаючи на останню Горобину Ніч.
Я умру в павзу коли серце стисне
моя молодість і життя і січа.

1917

СУЧАСНИК

Минулися — як сон — дні
залишились згадки сумні.
Силуети — тіні — блиски — як голкою...
Фокстер'єр і дама з парасолькою.
І заснути — і проснуться б знов завтра
при нових невиданих огнях.
Хай погасне зайва ватра
хай запалиться вогнем дня.
Екіпажі і сади і зойки міста
як сумирний і ще рідний сон.
Не горіти б мені зором утопіста
а дивитись а вслухатись тон у тон.

1920

ЗАВОД ім. МИХ. СЕМЕНКА

Знову
прийшов
передзначений час —
не замкнуть його —
не обійти.
Прапор
на воротях
уже
рудий.
Гей!
Ідіть!
Скільки не є
вас!
Спина
на зміну спині
кує —
знову прийшло
времня
моє —
запрацювала моя машина!

Хто сказав — що
без труб?

Хто ето
сказав — що
без
диму?
Тисячі полиняло
губ —
тисячі поетів і
поетенят
поставлено
до
тину.

Пройдено
так
аж
до кінця —
пройдено
шлях
од кінця до
кінця —
лише той
вижив
птах
що спав з
лиця.

Так і
я
знову живу —

день —
ніч —
знову нову
мартенову
піч —
пропадай пропадом жисть
моя!

1925

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ПУЗО

Лізе — лізе на нас —
стид і срам —
(з очима виряченими)
не ананас а
поетичний
бізнесман, —
лізе — лізе —
і грузне —
наче життя — болото —
і кричить
на увесь рот
всеукраїнське пузо.
«Ідеї твої —
(м'ясом твоїм обгорнуті
нервами твоїми обгорнуті
кров'ю твоєю обмочені
боротьбою твоєю освячені)
дайош нам!»
А слина в роті,
а ноги точаться,
а рило свиняче, —
трам тара рам!
«Грай нам!»

І грають:
театр —
балет —
опера,
а поет —
м'язи в нього легкі —
викочує на кін
стішкі.
«Врьош!» —
стугонить всеукрпузо.—
«Дайош
мені
карузо —
й ні 1/2 хунта менш!»
А ти говориш:
«Дер менш».
Хе.
Вишкірило пельку
беззубу
всеукраїнське пузо:
нео-міщанин
і його батько, і його
син, —
«Дайош» і — квит.
Треба
його
бить.

1926

МІСТО

Із степів хвилястих
над морем
тисячолітнім обвіяних
гомоном —
в димні міста
повіяло
тисячі тисяч нас
зі своїм степовим горем.

Скільки тих,
що довірились
місту —
бо не капали сльози з
стріх
і нічого було
їсти.

І мені було сказано:
через місто
проходить
шлях.

Без мене мене було засватано
і я дізнавсь, що не жить мені
у степах.

Так зрадив я предків,
і дітей, і жінку,
і зробився для степів
чужинцем,
і серце моє отверділо
для минулих ран,—
що мені за діло
до чумацьких караванів,
до свиток і плахт—
коли я не Робінзон Крузо
й улицями міста
сновигають брати мої
в синіх
блузах?

Я довірився місту,
що стукотить і реве,
чугуном стугонить,
залізом цокає,
вдень, вночі рве,
в ударах, стуках
удень,
удень і вночі—
гомонить, ландюгами грюкає,

сітку павуків рвучи,
вибухає киплячою лавою,
випливає струнною
масою
з заводських воріт,—
і на цілий світ вигукує
гасла,
і співає, й кляне, і
червоні в руках
прапорі.

Я довірився
містові
вічному,
і за нами,
з світу усіх кінців—
міліони
встають
примарами,
й комунізму
ходить
тінь.

І співаю я,
і клену:
слався,
слався, місто,
слався в димі і поросі—

ти на ринках
торговельних кварталах
готуєш
собі
труну,—
слався,
слався, місто,
між розритих гір
і в портах—
по океанах—морях,
і по степах
димарями своїх млинів.

Слався
своїми гуками звичними
розворушило своє
нутро—
слався місто
капіталістичне—
ти скріпило
могутнє в собі
ядро — — —
і пройшовши
крізь нафту і газ
всіма отруйними твоїми
вулицями—
ми винесемо на собі
корінець майбутніх

рас — —
у нові міста,
де шляхи уткнуться
в далекий перевал,
де дальша
нас чекає епоха—
ще натиснемо
раз
ще зосталося трохи
трохи—
ще один
ще останній
шквал — —
ще один, ще дев'ятий
вал — — —
і почуєм останні вісті,—
слався, до комунізму шлях,
слався
сучасне
місто!

1925

РЕМОНТ

Ленінград — Москва — Київ — Харків — Одеса —
камінням сірих руїн —
світять урочистою месою
в провалля
своїх
стін.

В димі—
бруді—
поросі—
будинки встають нові—
як сади міста зросять—
не нашій
бачити
голові.

Нам—
сажа асфальтова в роті—
вапно—
цегли
ліси,—
славить метушливий ремонт
у рештованні

переходових
часів.

Цоки — гупи в будинках
часом—
організований
марш.
Так у чаду й пропасниці
країна
встає
наша.

Будуть
пам'ятати
внуки
зусилля сучасних
когорт—
жалібно
простягує
руки
порожній радянський порт.

Здригались степи
в тримтінні
від тупоту революційних
лав
як перший по Кримсько-кавказькій лінії
вирушив
пароплав.

1925

ЛЕНІНГРАД

Убогий зелений
килим—
у чорних грудках рукави
жовтої
каламутної Неви.

В болотах—
крицею салдацьких рал—
виросло ти—
в туманах і сльоті—
місто-підвал.

Гострими золотими
шпилями
небо похмуре проколюєш
лініями сірих
перспектив
у граніт великої дельти
бруковані
площі
колонами
як старовинні монети.

Присадкуват
вогкі
острови
з культурними старими
парками
повні пихи
у твоїх водозборах-озерах
узорчасті
стрільчасті
лопухи
і з берега Неви
курить в сіре небо
цигарка.

Великі робітничі натовпи
з зойком і ревом
повзли твоїми бруками—
посувалися із застав—
і тяжкі постріли
не раз
вибухали в твоє вогке
повітря
і лягали люди—
і падали—
й тікали під залізні ворота—
і лилися крови
літри
із прокляттям

здіймались
руки
і було повно кров'ю
в роті.

І лише смеркові
будинки твої
нерухомо стояли
сірі й сумні
і дим з передмість
разом із хмарами
місто
в слякотні дні—вечорі
й ночами білими
вкривав.

Граніт
вулиці сірі
давив—
майдани
сковував камінь—
диміли в небо
димарі
димом чорним
заводів—
двоє століть
ждало
як розімкнуться бездонні
нетрі—

вилетить із грудей
велетенський зітх
і ніщо не вдержить
людей
що ланцюги порвали.

Заметушаться
натовпи
коло палаців—
загаласують
юрби
біля вокзалів
і засурмлять —
і ворухнуть містом—
випрснуть прапорами—
і прорветься
через віки
революцій пал—
будеш—
будеш ти столицею на увесь світ—
місто-підвал!

Крізь століття
бруком—
каменем—
пройшли герої і юрби
рабів—
зустрічали багнетами й смертними

карами
в тупоумній і жорстокій злобі.

Крізь століття ревли й співали
хвилями
історичних
подій
і багато
вулиці зазнали
тупоту—
вибухів—
боїв.
Оточували полки
місто—
вибухав
повстаннями
центр
лилася
кров робітнича
гаслами чотирьохзначних
цифр:
1825—
1861—
1905—
1917—
шибениці—
стрілянина—
смерть

почала
зубами
клацать
і землю вгноєно вщерть.

І потім
стали
заводи
без робітників—
зараз
добра
не шкода—
галас
на сполох
гудків—
ще буде
час для праці—
а зараз—
рішучість
повстань—
і строкотіли кулі вранці—
а над вечір—
тисячі трупів і
ран.

І загули
гудки
тривожно

в полум
північних
днів
і прийшов
ранок
переможний на віки
віків.

Так з Петербургу
крізь століття
й лиск
північних
парадів—
місто
нове
стоїть:
Ленінград.

1926

ЛЕНІНГРАД

Сірою в димі громадою
пляма перед моїм шляхом —
ще раз стоїть Ленінград
сліпучою в серці бляхою —
ще раз твоїми вулицями
пройде твій волоцюга син —
може в-останнє поцілується
хоч і не знає з ким.
Дні твої ночами ранило
і найближчий мені твій граніт —
смерклими твоїми ранками
попливе під мостами лід —
і пароплави з чужою мовою
пройдуть в далеку путь —
як же мені головою садовою
тебе — Ленінград — забуть?
Ще раз твоїми бруками —
п'яний — я перейду
в дзвінках твоїх і грюках
зобачу тінь бліду —
тінь перебутих натовпів

і мету вікових бажань —
від запорізьких заступів
до сьогоднішніх захололих ран —
знову зустрінеш сльотою
й китицею згадних принад —
ти живеш у мені скорботно —
Ленінград!

1926

ЛЕНІНГРАД

Задумані твої води
і дуги камінних арок
ростають мягко в роті
як пілюлі Ара.
Під снігом каналів води
і синій спускається вечір
і примари бродять
і зводять неясні плечі.
Холонуть будинків лінії
палаців шпилі сірих
і настрій алюмінієвий
душу по краплі мірить.
Прощай — скажу я вдруге —
і не знаю — коли в-останнє —
шуми твої муругі
торкають минулі рани.
Хожу я тобою — скільки —
і голову свою додолу
і ворушаться на дзигарях стрілки
і я не знаю дому.

І дому мені не треба —
північ сувора в мені
сіре низьке небо —
сірі ночі і дні.

1926

ОКЕАН

Я не знаю — є
що ще більш таємне
як це співуче слово—
океан.
Скільки людей-героїв
в твої простори впивалося—
скільки надій ламалося
крізь туман.
Скільки народів твоїми водами —
крізь піну невірних хвиль—
змагалося з бурями й непогодами
проклинало могутній
штиль.
Скільки губів безгучно здіпилось
в бажанні непевних ран
і проклинало—й благословляло
в шепоті:
океан.
І я — закоханий — я— наче в мрію —
прагну хвилинами найгостріших стум
до тебе — в обрій — приходь — зогрію

і душа повна невиразних
ран.
Що це мені й сьогодні вдарило—
за колом полярним—барабан?
Серце в мені клично захмарило — —
океан—
океан!

1926

К Р И М

Місяць
сходить над кіпарісами
вночі —
водить
вітер
смуги по морю —
а вдень
від Ай-Петрі
з розім'ятих жмень —
ріжнобарвні
веселі
мінливі
плями —

аж до
берега
де Ірочка ходить
по зелених схилах
у светрі.

У виноградниках
в букетах зелени
кинуто білі палаци —

чужі —
нудні —
а в глупу ніч
як нічого не бачиш —
сни.
Порожня лірика під сонцем
нудна під місяцем
над бутафорним краєвидом-морем
Криму —
і ходиш
сам
і ловиш гони в жилах
і молиш
безгучно і
квилиш:
Гори —
Камінь —
Ліс —
Беріг —
якби
чорт приніс
будь-якого
в дверях
Ялового!

1925

З NP

Коханням
зараз поранений я
і вийшов — на час — з лав.
Я почуваю себе йолопом зрання —
вас не дивує що я такий став?

Нічого —
не лайте мене — я перейду.
Скрегоче в моєму серці іржа.
Мене й самого совість мучить і
жаль.

Звичайно — я люблю
не по-старому а по-сучасному
хоч майбутнім і не пахне
тут —
так як єсть так і люблю.

Але так само люто люблю я
як на світанку життя було сказано:
«Сильна як смерть любов
жорстока як пекло ревність...»

1926

ПІСНЯ ТРАМПА

С. Єсеніну

Випив —
життя випив —
і повісився на трубі.
Кинув
життя липове
і цигарку недокурену
на столі.
Тричі
приложили до Пушкина
тілом сухим
твоїм.
А моє —
і моє життя —
дача кукушкина
і твоє переплітається з
моїм.
Конєшно —
вмирать не ново —
не ново і жити
теж —

життя наше не
завжди
чудове —
і замкнуте — як
манеж.
Але мозок і думку в майбутнє —
бадьорий —
я понесу
хоч і моє тіло — пудами й
унціями —
коштує яких пару су.
Вип'ю і я — вип'ю
і — п'яний — стрічуся
з тим кого прагне душа
моя.
Може — може теж
повішуся,
але — на жаль —
вісімдесятлітнім я.

1926

ЗМІСТ

	Стор.
Поема майбутнього	5
Поема відваги	7
Змагання	10
Дим і грюк	13
Тов. Сонце	16
Весна	19
Поема повстання	29
Сучасні	34
Поети межі	36
Ми перемогли	37
Пісня	39
Індустрія	41
Неп	42
Промова	43
Меридіан	48
Зігнута постать хинця	51
Ще раз	52
Авіяторам	53
Майбутнє	54
Я	55
Супре - поезія	57
Будинки	58
Кубо - поезія	59
Футуро-поезія	60
Футуро-поезія	61
Футуро-поезія	62
Атлянтіда	63

Стор.

Заснулість 64
Осінь ніж гір 65
Заклик 66
Туга 67
Кондуктор 68
Було біля моря весело 69
Вітер обскрібує спини гір 70
Аскольд 71
Тракмп 72
Шташиний острів 73
Туга 74
Оріон 75
Заплети косу міцніш 76
Над рейдом 77
Туман випливав 78
Патагонія 79
Сучасник 80
Завод ім. Мих. Семенка 81
Всеукраїнське пузо 84
Місто 86
Ремонт 91
Ленінград 93
Ленінград 100
Ленінград 102
Океан 104
Крим 106
3 NP 108
Пісня трампа 109

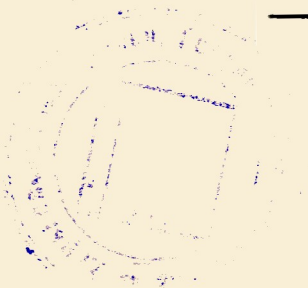

Ціна 1 р. 25 к.

Р.

СКЛАДИ ВИДАНЬ:

Харків, вулиця Вільної Академії, 5. Телефон 10-07.
Київ, вул. Леніна, 6/2. **Одесса,** вул. Лассаля, 16.
Дніпропетровське, проспект К. Маркса, 37.